

Vlaams
Parlement

vergadering **C204**
zittingsjaar 2017-2018

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

van 19 april 2018

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Imade Annouri aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over het schrappen van de U17 en U19 uit het jeugdvoetbal – 1559 (2017-2018)	3
VRAAG OM UITLEG van Lionel Bajart aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over het topsportstatuut in het onderwijs – 1611 (2017-2018)	
VRAAG OM UITLEG van Imade Annouri aan Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, en aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de niet-uniforme toekenning van het topsportstatuut – 1635 (2017-2018)	
VRAAG OM UITLEG van Bert Moyaers aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over het ontbreken aan uniformiteit binnen onderwijsinstellingen over het toekennen van een topsportstatuut – 1641 (2017-2018)	
VRAAG OM UITLEG van Herman Wynants aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over het topsportstatuut in het hoger onderwijs – 1647 (2017-2018)	7
VRAAG OM UITLEG van Ludo Van Campenhout aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de trainingsmogelijkheden voor langeafstandszwemmers in open water – 1636 (2017-2018)	15
VRAAG OM UITLEG van Bert Moyaers aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de evolutie van het Belgische vrouwenwielrennen en de rol die Vlaanderen daarin kan spelen – 1640 (2017-2018)	17

VRAAG OM UITLEG van Imade Annouri aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over het schrappen van de U17 en U19 uit het jeugdvoetbal – 1559 (2017-2018)

Voorzitter: de heer Peter Wouters

De voorzitter: De heer Annouri heeft het woord.

Imade Annouri (Groen): Minister, vanaf volgend seizoen gaan de U17 en de U19 in het jeugdvoetbal verdwijnen en smelten ze samen tot de U18. De filosofie hierachter is dat de U19 vaak als overbodig werd gezien omdat grote talenten meteen bij de U21 terechtkwamen en diegenen die niet goed genoeg waren, achterbleven bij de U19. Om sneller de betere spelers eruit te kunnen halen, of zoals het in de krant stond, het kaf van het koren te scheiden, heeft men deze hervorming ingezet. Concreet wil dit zeggen dat alle profclubs minstens 250 spelers moeten wegsturen. Om u een idee te geven: bij AA Gent zou het over een 20-tal spelers gaan, bij Waalse ploegen als Charleroi en Standard spreekt men over 30 à 40 spelers.

Deze beslissing heeft een pervers effect, want na onderwijs doet het waterval-systeem nu ook zijn intrede in het voetbal. De spelers die weg moeten bij een profclub, zakken af naar amateurclubs, waar ze op hun beurt weer andere jonge voetballers verdringen. Bovendien zijn niet alle profclubs even enthousiast over deze maatregel. Zo vreest men bij Anderlecht bijvoorbeeld dat door deze regels laatbloeiers zoals Dries Mertens of Sven Kums, ons allen bekend, in dit systeem geen of weinig kans hadden gehad om hun potentieel te benutten. Dus naast het watervalstelsel dat wordt gecreëerd, loopt men nu het risico om laatrijpe toppers te laten gaan.

Minister, het is te laat om deze maatregel terug te draaien maar ik denk dat het niet te laat is om bij te sturen.

Hoe staat u tegenover deze nieuwe maatregel die vanaf het seizoen 2018-2019 zal ingaan? Denkt u dat dit een gunstig effect zal hebben op het doorstromen van Vlaamse topvoetballers uit de jeugd naar een eerste ploeg? Waarom wel, waarom niet?

Hoe staat u tegenover de opmerking van clubs als Anderlecht dat we op deze manier jonge Belgische talenten dreigen te missen omdat men ze te vroeg doorstuurt naar lagere niveaus?

Hoe staat u tegenover het negatieve effect van het watervalstelsel, het effect dat dat heeft op zowel de spelers die worden doorgestuurd bij profclubs als spelers die worden verdrongen door zij die zogezegd afzakken?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mijnheer Annouri, ik denk dat we deze maatregel niet geïsoleerd mogen bekijken als de oplossing voor de doorstroming, maar dit kan wel deel uitmaken van een pakket aan maatregelen om de doorstroming te bevorderen.

Ik zat dinsdag nog samen met de Pro League, de Koninklijke Belgische Voetbalbond (KBVB) en Voetbal Vlaanderen, om onder meer te spreken over maatregelen ter bevordering van de doorstroom van eigen talenten naar de eerste elftallen van onze profploegen. Deze maatregel moet worden bekeken in het totaal van al die maatregelen. Ik kan daar voorlopig niet meer over zeggen omdat dit nog verder moet worden bekeken en goedgekeurd. Ik heb wel al voorgesteld aan alle partners om, zodra er een beslissing is genomen, een toelichting te geven in het parlement over de maatregelen die zijn getroffen. Maar ik denk wel dat die hervorming een

gunstig effect kan hebben, want de kwaliteit van de U18-competitie ten opzichte van de vroegere U17-competitie zal dan toenemen aangezien de beste spelers van twee geboortejaren tegen elkaar zullen spelen.

Een ander voordeel is dat de nieuwe categorie overeenkomt met de derde graad van de topsportschool.

Het overleg om de doorstroming te bespreken is geen eenvoudige oefening, maar er wordt wel vooruitgang geboekt. Meer kan ik daar voorlopig niet over zeggen want dat zou het overleg kunnen bemoeilijken.

Ik vind de verwijzing naar Dries Mertens – u hebt dat niet gedaan, dat is elders gebeurd – nogal hypocriet. Dries werd immers door Anderlecht al lang voor zijn 18e doorverwezen en ook door AA Gent werd hij eerst uitgeleend aan derdeklasser Eendracht Aalst en vervolgens aan Apeldoorn in Nederland. Dries heeft in Nederland vervolgens zelf aan zijn weg terug getimmerd.

Om effectief nut te hebben, zal het bij deze regel belangrijk zijn dat de clubs tijdens het U16-jaar het aanwezige talent juist inschatten, dus gericht rekruteren en niet nodeloos shoppen.

In voetbal is dat vanaf U15/U16 zeker mogelijk. Dit bewijst de werking van de topsportscholen waar er na het tweede middelbaar selectietesten topsport worden georganiseerd. Als de club in haar jeugdopleiding opleidingsgericht werkt, zal ze geen laatrijpe talenten wegsturen. Bovendien bestaat er in het voetbal een dispensatieregel voor laatrijpe spelers. Die kunnen 1 jaar lager spelen.

– Bart Caron treedt als voorzitter op.

Voetbal Vlaanderen organiseert sinds 2008 een opleiding voor talentscout, waar deze problematiek wordt uitgelegd. De KBVB heeft bovendien nationale jeugd-ploegen voor laatrijpe spelers: U15F, U16F en U17F. Sinds 1 januari 2018 wordt dit Future-project financieel door de verschillende overheden gesteund via een 'Be Gold'-project.

Ik wil het doembeeld van een watervalstelsel nuanceren. In het onderwijssysteem is het door de reglementering nagenoeg onmogelijk om, na af te haken op een bepaald niveau, later terug in te stappen in een hoger niveau. In het voetbal verhindert echter niets dat iemand die een categorie lager gaat spelen, later opnieuw wordt ontdekt en opgevoed in een hogere categorie. Ik denk dat Dries Mertens, die nu bij Napoli speelt, daar een mooi voorbeeld van is.

Voetbal Vlaanderen en de andere topsportfederaties passen dit systeem ook toe binnen de selectieprocedure topsportschool, waar er na de tweede graad strenger wordt geselecteerd. In topsport spreekt men eerder over een piramidemodel. Spelers die na U16 niet op eliteniveau kunnen blijven voetballen, zijn spelers die een niveau lager meer succesbeleving zullen hebben. Succesbeleving is een belangrijke voorwaarde om spelplezier te beleven aan je favoriete sport. We weten allemaal dat er geen honderd Messi's zijn. Het is goed dat iedereen op zijn niveau kan sporten en het is helemaal geen schande om een niveau lager te spelen.

Voetbal Vlaanderen heeft trouwens een weinig geziene niveaudiversificatie in zijn aanbod. Dat vinden we zelden elders terug. Ook ons nieuw Fusiedecreet heeft daar wellicht toe bijgedragen.

De voorzitter: De heer Annouri heeft het woord.

Imade Annouri (Groen): Minister, ik dank u voor uw antwoord. Wanneer er nu iets zit aan te komen dat veel breder is waardoor dit voor een deel zou worden

geneutraliseerd, is dat voor mij een beetje moeilijk en moet ik afwachten. Het lijkt me interessant om dat hier te bespreken. Wanneer we dit geïsoleerd bekijken, dan begrijp ik wel de kritiek en de bezorgdheid die worden geuit.

U verwijst zelf naar de kans die laatrijpe voetballers hebben om nog te worden opgepikt en u hebt het dan over het voorbeeld van Dries Mertens. We hebben een aantal jaren geleden gezien hoe heel veel Vlaamse en Belgische talenten zich vooral in Nederland konden ontwikkelen en daar zijn doorgebroken. Dat is een spijtige zaak. Vooral vanuit de stad waar u en ik vandaan komen, namelijk Antwerpen, zagen we dat heel veel jeugdspelers hun carrière volledig hebben kunnen lanceren in Nederland. De nationale ploeg plukt daar nu wel de vruchten van, maar dat is toch iets waar we ons ook vragen bij kunnen stellen.

Ik zal dit afwachten, maar ik denk dat we dit debat zeker moeten voeren zodra we meer informatie hebben over het totaalbeeld.

Ik zit nog met een extra vraag of extra bezorgdheid. U zegt dat die topspelers dan afzakken naar een lager niveau, maar dat niets belet dat ze terug worden opgepikt. Dat klopt, daar kan ik u in volgen. Dat is zelfs al een paar keer gebeurd. Maar stelt u zich voor dat je een jeugdvoetballer bent bij een ploeg en dat je daar je hele carrière hebt gevoetbald. Je hebt talent en je staat misschien wel op het punt om door te breken. Je hebt gewoon wat meer tijd nodig. Maar dan word je door die gasten die op een hoger niveau zaten en afzakken, verdrongen naar een lagere afdeling, gewoon omdat jij dan nog niet zo ver staat, ook al is jouw potentieel groter. Over dat risico maken mensen zich zorgen. Ik vraag mij af of dat op een bepaalde manier kan worden ingedekt. Kunnen wij iets ondernemen om dat risico in te dekken?

De voorzitter: De heer Wynants heeft het woord.

Herman Wynants (N-VA): Mijnheer Annouri, ik wil u het voorbeeld geven van KVC Westerlo. Wij laten de jeugdspelers telkens doorstromen, alleen op nationaal niveau natuurlijk. Van de min 17-jarigen weet je niet altijd of ze talent hebben, maar negen op de tien zijn wel vergevorderd. Van de achttien spelers van de min19-jarigen vertrekken er tien of vijftien. We moeten telkens gaan zoeken om dat in stand te houden. Zij willen niet blijven. Ze zijn 19 jaar en dan zijn ze weg, naar provinciale clubs. Hoe komt dat? Als bij ons een 17- of 18-jarige talent heeft, laten we die doorstromen naar de beloften. Daar mag hij af en toe met de eerste ploeg meetrainen. Maar dat kan niet met het voorbeeld dat u aanhaalt: Anderlecht. Die gaan elk jaar overal twee- of driehonderd spelertjes vanaf 10 of 12 jaar weghalen. Zo krijgen zij een top van twee- of driehonderd spelers. Zij vragen om meer jeugdploegen. Zo kunnen ze die spelers langer in eigen bezit houden en eventueel uitlenen, om ze dan nog verder te verkopen. Dat is het systeem van Anderlecht. Zij willen er zoveel mogelijk. De laatste vijftien jaar zijn de grote vijf (G5) – Anderlecht, Club Brugge, Standard, Genk en Gent – bij ons 478 spelertjes komen halen. Daarvan zijn er twee doorgebroken naar eerste klasse: Zinho Gano en Tuur Dierckx. Ik denk dus dat we ze beter in de eigen club kunnen houden en opleiden. Wanneer zij op een gegeven ogenblik dicht aansluiten bij het niveau waarop ze kans maken om in de eerste ploeg te spelen, hebben wij de kans om ze met de min18-jarigen, vervolgens met de beloften en dan eventueel met de eerste ploeg te laten meetrainen.

Dan is er nog een positief punt. De hervorming van die min18 maakt het mogelijk dat de winnaar van de competitie deelneemt aan de Uefa Youth Liga. Dat is belangrijk, met name voor de G5. U moet dus alles een beetje in zijn context zien. Ik zal u eens uitnodigen om te komen kijken naar de training van de min 17 en min18.

De voorzitter: De heer Wouters heeft het woord.

Peter Wouters (N-VA): Ik geef een kleine aanvulling vanuit het iets lagere niveau. Mijnheer Annouri, u zult het licht van de zon niet ontkennen. Bij veel lokale Antwerpse ploegen bestaan de junioren – dat is het niveau U17-U19 – eigenlijk niet meer. Ze hebben daar geen volle competities meer. Ze krijgen daar telkens maar twaalf of dertien ploegen bijeen. Hier, meer dan in andere sectoren, geldt: 'reculer pour mieux sauter'. Soms is het voor een speler beter om een niveautje lager te spelen, om op die manier met jongens van het eigen niveau samen te trainen en te spelen. We moeten de vergelijking niet maken tussen mij en Messi. Het verschil is misschien net iets te groot. Ik zou weinig aan die training hebben, en Messi ook. Dat krijg je automatisch in sport, en zeker in voetbal: iedereen zou op zijn eigen niveau moeten kunnen werken en trainen. De voorbeelden die u aanhaalt, wijzen uit dat ook in voetbal geldt: olie drijft altijd boven.

De voorzitter: De heer Annouri heeft het woord.

Imade Annouri (Groen): Dank u, minister en schaduwminister, om te antwoorden op de vragen. (*Opmerkingen*)

Enerzijds moeten wij ten aanzien van de jonge voetballers realistisch zijn over de verwachtingspatronen in verband met het doorbreken naar eersteklassenploegen. Mijnheer Wynants, u hebt het over 2 van de 478. Een onderzoek van de Vrije Universiteit Brussel (VUB) van enkele jaren geleden gaf aan dat van de 200 spelers die worden opgeleid in het jeugdvoetbal er 1 kan doorstromen naar een profclub, om daar een professionele carrière uit te bouwen. Heel wat ouders en jongeren zijn daar niet van op de hoogte. Ze hebben heel vaak valse verwachtingen. Dat zorgt voor drama's. We zouden dat moeten kunnen vermijden.

Ik begrijp de efficiëntieoefening, dat het moeilijk is om de U17 en de U19 samen te brengen. Ik wil wel waarschuwen voor het perverse effect dat je op een bepaald moment een verdringingssysteem hebt, waarbij jongeren die plezier hebben in het spel en op een bepaald niveau meetrainen, worden weggeduwd door spelers die elders niet meer welkom zijn. Minister, als u zegt dat er van alles gaande is om dat te omkaderen en om de negatieve effecten en de doorstroom te verbeteren, dan wacht ik daarop. Ik zal dit opvolgen. Het is een goed idee. Wij moeten initiatief nemen om, zodra de drie partners het plan voorstellen, het hier te bespreken en te bekijken wat de risico's en de mogelijkheden zijn.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Lionel Bajart aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over het topsportstatuut in het onderwijs

– 1611 (2017-2018)

VRAAG OM UITLEG van Imade Annouri aan Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, en aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de niet-uniforme toekenning van het topsportstatuut

– 1635 (2017-2018)

VRAAG OM UITLEG van Bert Moyaers aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over het ontbreken aan uniformiteit binnen onderwijsinstellingen over het toekennen van een topsportstatuut

– 1641 (2017-2018)

VRAAG OM UITLEG van Herman Wynants aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over het topsportstatuut in het hoger onderwijs

– 1647 (2017-2018)

Voorzitter: de heer Bart Caron

De voorzitter: De heer Bajart heeft het woord.

Lionel Bajart (Open Vld): Minister, de Vlaamse topsport zit in een positieve spiraal. Dat is al een tijdje zo. Bij elk groot toernooi, bij elke internationale wedstrijd zijn er wel uitschieters en goede resultaten in sporten waarin – in de brede betekenis – Belgen voorheen nog onder de radar bleven, of het nu gaat om individuele dan wel om teamsporten. Van deze positieve resultaten en van deze opwaartse spiraal moeten we profiteren. Dit moeten we verder uitbouwen.

Daarom vond ik het jammer om te lezen dat er inzake het faciliteren van topsporters en sporters op hoog niveau een moeilijkheid opduikt bij de toekenning van een topsportstatuut in het onderwijs. Scholen beslissen uiteraard zelf wanneer en aan wie ze een topsportstatuut toekennen. Dat laat de studenten in kwestie toe om flexibeler schoolse zaken met hun sport te combineren.

Helaas is er niet echt sprake van een eenvormig, eenduidig en duidelijk kader voor de toekenning van dit statuut. De criteria zijn overal anders. Een voorbeeld: aan de Universiteit Antwerpen (UA) kunnen zowel jongens als meisjes die actief zijn in de eerste klasse van het hockey een topsportstatuut krijgen, maar dat is niet het geval aan sommige andere universiteiten. Voor basketbal zijn de regels voor jongens en meisjes dan weer verschillend aan de UA. Enkel aan de universiteit van Hasselt lijken er geen verschillen te bestaan in de behandeling van jongens en meisjes.

Het lijkt me niet meer dan normaal dat jongens en meisjes die op topniveau presteren, in aanmerking komen voor een topsportstatuut. Verschillen op basis van geslacht zijn niet meer van deze tijd, ook daar niet, en daarom heb ik de volgende vragen.

Wordt het geen tijd voor uniforme, duidelijke regels bij de toekenning van een topsportstatuut dat geldt over het volledige Vlaamse onderwijsnet? Kunnen de federaties betrokken worden om te bekijken welke criteria het onderwijs kan hanteren om te bepalen welke sporters in aanmerking komen voor het statuut? Zult u hierover in dialoog gaan – of misschien is het al gebeurd – met minister Crevits, bevoegd voor het onderwijs?

De voorzitter: De heer Annouri heeft het woord.

Imade Annouri (Groen): Minister, collega's, 'zie dat je altijd iets hebt om op terug te vallen'. Dat is het advies dat een goede vriend uit het middelbaar kreeg toen hij in het jeugdvoetbal kapitein was bij zowel RSC Anderlecht als de Rode Duivels. Toen we jong waren, keken we allemaal ontzettend naar hem op omdat we gratis mee konden naar de matches van de eerste ploeg en ook omdat hij in 2002 mee mocht naar het jeugd-WK in Japan. Hij zag de hele wereld en groeide mee op met de huidige gouden generatie Rode Duivels.

Dat advies werd toen misschien als vervelend ervaren, maar bleek achteraf van goudwaarde. Vandaag verdient hij zijn boterham dankzij zijn behaald diploma. Voetballen is iets voor op zondagmiddag geworden. Het is een voorbeeld van hoe jonge topsporters vaak in een veelbelovende maar risicovolle situatie zitten: veelbelovend omdat ze op een hoog niveau in hun sport presteren en hopen door te stoten naar een professionele carrière, risicovol omdat topsport winnaars en verliezers kent en het voor sommigen niet zal lukken om door te stromen naar een professionele carrière om tal van redenen.

Daarom is het vanzelfsprekend van groot belang om die jongeren ook zoveel mogelijk aan te moedigen om te studeren en dat te combineren met topsport. Daarvoor hebben we inderdaad gelukkig een topsportstatuut. Elke hogeschool en universiteit kan, indien aangewezen, studenten ook een topsportstatuut verlenen waardoor ze het studeren kunnen combineren met hun sportcarrière. 'So far so good'.

Maar op 23 maart 2018 trekt de 16-jarige hockeyspeelster Aurelie De Caluwé aan de alarmbel. Binnenkort gaat ze verder studeren en moet ze een universiteit of hogeschool kiezen. Maar wat blijkt? Afhankelijk van de onderwijsinstelling die ze kiest, zal ze wel of niet in aanmerking komen voor een topsportstatuut. Straffer nog, aan de UGent en bepaalde hogescholen in Oost- en West-Vlaanderen komt ze gewoon niet in aanmerking, in tegenstelling tot haar mannelijke collega's. In Hasselt en Antwerpen krijg je een ander geluid te horen en zouden mannen en vrouwen wel op dezelfde manier in aanmerking komen. Hogescholen en universiteiten kiezen dus zelf, dossier per dossier, of iemand in aanmerking komt voor het statuut, met deze best vreemde situatie tot gevolg.

Aurelie De Caluwé klaagt de dubbele maatstaf aan en bestempelt de houding van de UGent als seksisme. Via een petitie hoopt ze daarvoor de nodige aandacht bij de politiek los te weken.

Minister, hoe staat u tegenover de autonomie van hogeronderwijsinstellingen om zelf te bepalen wie voor een topsportstatuut in aanmerking komt? Zou er niet beter werk gemaakt worden van een uniform systeem? Waarom wel of waarom niet? Is er naar aanleiding van de petitie, die dateert van voor de paasvakantie, onderling contact geweest tussen u en minister Crevits? Hebt u naar aanleiding van de petitie al contact gehad met de betrokken instellingen van het hoger onderwijs, in dit geval de UGent? Hebt u naar aanleiding van de petitie zelf al contact gehad met Aurelie De Caluwé?

De voorzitter: De heer Moyaers heeft het woord.

Bert Moyaers (sp.a): Minister, 'Heette Aurélie Adam, hij kreeg een topsportstatuut!' en 'Hoe seksistisch is topsportstatuut?': twee artikels, twee verschillende kranten, één gemeenschappelijk onderwerp, namelijk een topsportstatuut waarmee je studeren en topsport gemakkelijker kunt combineren, ligt blijkbaar sneller binnen het bereik van mannelijke dan van vrouwelijke sporters. De hockeyspeelsters van eersteklasser Brugge zijn daarom een petitie gestart tegen de strengere voorwaarden die de universiteit hen oplegt en willen ermee naar de politiek stappen. Persoonlijk vind ik niet dat wij zo lang moeten wachten om het debat te voeren, ook al zat er nu een reces tussen.

Onderwijsinstellingen geven zelf aan dat de uniformiteit ver zoek is. Om even te duiden wat er met een gebrek aan uniformiteit om dat topsportstatuut te bekomen wordt bedoeld, wil ik terug naar de hockeyspeelsters van Brugge. Een aantal van hen meende aanspraak te maken op een topsportstatuut omdat ze, net als hun mannelijke collega's die wel zo'n statuut hadden verworven, in eerste klasse spelen. Maar de Universiteit Gent besliste er anders over en dat schoot bij de dames – overigens volkomen terecht als je het mij vraagt – in het verkeerde keelgat. Vrouwelijke hockeysters moeten blijkbaar bij de nationale ploeg spelen of toch op zijn minst aan een Europese competitie deelnemen. Qua discriminatie kan dat al behoorlijk tellen!

Hockey is helaas niet de enige sport waar we dit fenomeen terugzien. Ook bij basketbal, handbal, voetbal en volleybal blijken de erkenningsvoorwaarden bij vrouwen strikter. De Universiteit Gent gaf aan dat de hockeyvrouwen na hun klacht wel werden uitgenodigd om te overleggen omdat de criteria voor dat topsportstatuut blijkbaar niet te nemen of te laten zijn. Wanneer men naast zo'n erkenning grijpt, kan er namelijk altijd een bijkomende motivatie gedaan worden. Dat klinkt misschien redelijk, maar voor mij voelt het toch vooral aan als fundamenteel oneerlijk en een zoveelste slag in het gezicht van topsportende dames die op deze manier nog maar eens pijnlijk duidelijk wordt gemaakt dat zij zich nog altijd harder moeten bewijzen dan mannen.

Bovendien blijkt dat studenten die een topsportstatuut willen krijgen, het best ook op voorhand gaan shoppen bij de verschillende instellingen van het hoger onderwijs. Elke hogeschool of universiteit hanteert immers andere voorwaarden. De UHasselt geeft echter het goede voorbeeld: mannen en vrouwen zijn voor de Limburgse universiteit gelijk voor de wet, en zo hoort het ook. Professor Bewegingswetenschappen Gert Vande Broek van de KU Leuven pleit voor meer uniformiteit bij de toekenning van de statuten, een uniformiteit die niet speelt op genderongelijkheid maar trainingsintensiviteit. Dat klinkt duidelijk en correcter.

Wat is uw visie op deze ontbrekende uniformiteit binnen onderwijsinstellingen voor het toekennen van topsportstatuten? Is het niet op zijn minst al bijzonder ongelukkig hoe deze onderwijsinstellingen omgaan met de toch wel ongelijke behandeling van hun respectievelijk mannelijke en vrouwelijke studenten?

Bij het toekennen van een topsportstatuut voor individuele sporten geven onderwijsinstellingen aan dat ze overleg plegen met Topsport Vlaanderen. Is Topsport Vlaanderen ooit om advies gevraagd voor erkenningsvoorwaarden van mannelijke en vrouwelijke ploegsporten?

Hebt u er een zicht op hoe men met deze materie in het buitenland omgaat?

Welke mogelijke acties kunt u alvast ondernemen om deze erkenningsvoorwaarden gelijk te trekken? Hebt u hiervoor ook al overleg gepleegd met uw collega van Onderwijs, minister Crevits?

De voorzitter: De heer Wynants heeft het woord.

Herman Wynants (N-VA): Ik zal niet alles herhalen en ik dank mijn collega's voor alle vragen die ze al hebben gesteld.

Minister, hoe bekijkt u deze problematiek? Hoe staat u tegenover de stelling dat er meer nood is aan uniformiteit? Kan een soort van topsportconvenant tussen de universiteiten en hogescholen enerzijds en de sportsector anderzijds hier enig soelaas bieden om duidelijke selectiecriteria te hebben?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik wil de vraagstellers bedanken, want ik vind dit een zeer boeiende maar ook een heel moeilijke materie. Ik denk toch dat ik een zeer sterk antwoord heb.

De instellingen van het hoger onderwijs hebben vanuit het onderwijsbeleid een grote autonomie en vrijheid gekregen om faciliteiten te geven aan hun studenten, dus ook aan bijvoorbeeld topsporters om de combinatie tussen studie en topsport mogelijk te maken. Dat kan ook voor andere zaken. Ze kunnen ook faciliteiten geven voor ondernemerschap, dus voor studenten die ondernemerschap combineren met studeren.

Dit heeft voor een onderlinge concurrentie in het aanbod gezorgd, waardoor alle instellingen hiermee aan de slag zijn gegaan en iedereen intussen een eigen aanbod voor topsporters heeft. Vanuit dit oogpunt is die autonomie een goed vertrekpunt en ik vind die autonomie en vrijheid dan ook een goede zaak.

Ik vind uniformiteit niet essentieel. Ik wil echter wel het onderscheid maken in de categorieën van topsporters. We hebben de topsporters die aan de criteria van het Vlaamse topsportbeleid voldoen als toplaag. Over deze criteria bestaat geen discussie. Wie tot deze categorie behoort, krijgt in alle instellingen standaard een topsportstatuut. Op dit niveau is er wel uniformiteit, en dat vind ik een goede zaak. Hierbij is het natuurlijk belangrijk dat de studenten ook de bijpassende faciliteiten krijgen. De student krijgt het statuut, maar organisatorisch blijft het de verantwoordelijkheid van de universiteiten en de hogescholen.

Sport Vlaanderen sluit voor die topcategorie convenanten af met de hogeronderwijsinstellingen voor de topsporters/studenten van het hoogste niveau. Zo werd in academiejaar 2017-2018 voor 45 topsporters een convenant afgesloten. Deze convenanten worden per individuele student die opgenomen is in het topsporter-studentenproject van Sport Vlaanderen afgesloten met de betrokken instelling en houdt ook een forfaitair werkingskrediet in voor de instelling in functie van de ondersteuning van deze student. Dit is dus een heel speciale categorie. Er zijn dus de 'totale' topsporters die gelijk waar ze willen studeren, het topsportstatuut krijgen, en wij sluiten een convenant met de instelling af.

De onderwijsinstellingen worden echter geconfronteerd met een ruimer publiek dat van deze faciliteiten gebruik wenst te maken.

Voor het bepalen van die ondergrens wil ik de autonomie en de vrijheid van de instellingen niet beknotten door sturend te gaan optreden. Als de universiteit van Antwerpen bijvoorbeeld zich wil profileren als een universiteit waar je de hockeysport, de korfbalsport en de basketbalsport gemakkelijk kunt combineren met de hogeschool of de universiteit van Antwerpen, dan kan dat voor mij voor die lagere categorieën. Voor die hoofdcategorie geldt: iedereen hetzelfde.

Ik blijf via mijn administratie Sport Vlaanderen natuurlijk altijd bereid om inhoudelijk de hogescholen en universiteiten maar ook de jongeren te adviseren en te faciliteren. Belangrijk daarin is dat er juiste informatie wordt gegeven.

In januari 2016 werd door de dienst carrièrebegeleiding van Sport Vlaanderen – in Europa zijn wij ongeveer de enigen die zowel tijdens als na de carrière aan carrièrebegeleiding doen – hebben we een overlegplatform 'topsport en studie' over dat thema georganiseerd voor de verschillende instellingen van het hoger onderwijs. Tijdens dit overleg werden de criteria van het Vlaamse topsportbeleid voorgesteld en werd duidelijk dat de universiteiten een ruimer publiek voor ogen hadden.

In navolging van dat eerste overlegplatform is een bevraging opgestart bij alle instellingen van het hoger onderwijs over hun werking en het aanbod ten aanzien van de doelgroep topsporters/studenten. Eind mei 2018 wordt het volgende overlegplatform georganiseerd en zullen de resultaten van de bevraging worden

bekendgemaakt. Er is dus meer transparantie, we gaan duidelijker weten welke universiteiten en hogescholen voor die tweede categorie welke faciliteiten geven. Elke onderwijsinstelling zal een rapportering van haar eigen beleid ontvangen en Sport Vlaanderen zal hun een voorstel doen om een adviesgesprek en een opvolgingstraject te houden om ervoor te zorgen dat het draagvlak voor de manier waarop zij werken, verbreedt en vergroot. Deze oefening kan de uniformiteit van de criteria vergroten, want als men hoort dat men het in Antwerpen zo doet of in Leuven zo, kan het dat die hogeschool in diezelfde provincie zich aanpast en uniformiseert. Dat kan, maar het is niet noodzakelijk. Voor mij is het geen streefdoel op zich. Essentieel is dat het aanbod en de transparantie over wat waar geboden wordt, versterkt wordt zodat de sporters op een eenvoudige manier weten waar ze welke faciliteiten krijgen in functie van hun combinatie topsport en studie, maar evengoed voor de combinatie tussen ondernemerschap en studie.

Wat de vragen betreft over welk overleg ik reeds heb gehad, kan ik alvast zeggen dat de UGent, net als alle universiteiten en hogescholen, mee in de oefening zit die Sport Vlaanderen aan het doen is. Aangezien de problematiek duidelijk is, heb ik met de hockeyster Aurelie De Caluwé geen verder overleg gehad, maar de deuren van de dienst carrièrebegeleiding van Sport Vlaanderen staan altijd open voor alle topsporters met concrete vragen.

Naar aanleiding van deze vragen heeft mijn kabinet contact gehad met het kabinet van minister Crevits. Het kabinet van mijn collega zal ook worden uitgenodigd op het overlegplatform in mei, zodat we deze problematiek samen kunnen bekijken. De instellingen hebben vanuit het onderwijsbeleid voldoende vrijheid en autonomie om tot goede oplossingen te komen. Het gaat ook over de nood aan een betere onderlinge afstemming en de bereidheid om open te staan voor overleg met de sportsector, maar mogelijk kunnen er ook andere werkpunten naar voren komen.

Er zijn collega's die dat heel sterk naar voren hebben gebracht, maar in dit dossier is duidelijk de perceptie ontstaan dat hier sprake is van genderdiscriminatie. Met alle informatie waar ik over beschik, zie ik dat alle instellingen getracht hebben om zich te baseren op objectieve parameters bij het bepalen van de criteria voor de toekenning van topsportstatuten en dat gender bij geen enkele instelling een parameter is in het bepalen van de criteria. Parameters zijn sportief niveau, prestatie, trainingsbelasting, tijdsbesteding en implicaties van het topsportprogramma. De criteria moeten permanent worden geactualiseerd.

We hebben vanuit het Vlaams sportbeleid ook deelgenomen aan het internationaal onderzoek 'Gold in Education and Elite Sport', van Erasmus+, 2015-2016. Daar hebben negen Europese lidstaten aan deelgenomen. We hebben dus een goed zicht op wat onze burens doen.

In de meeste Europese landen zijn er slechts een aantal hogeronderwijsinstellingen die een specifiek aanbod hebben voor topsporters. Soms gaat dit samen met de centralisatie van topsport. Wij hebben die driehoek van topsport. Je zou dus kunnen zeggen dat je alleen met die universiteiten kan werken, en de rest kan niet mee. Dat doen wij dus niet. In andere landen is er geen link met het topsportbeleid en is het enkel een autonome beleidskeuze van de onderwijsinstellingen om al dan niet in te zetten op deze doelgroep. Er zijn ook landen die werken met labels zodat voor de gebruiker duidelijk is welke onderwijsinstelling topsportvriendelijk is. We zien in de meeste landen echter wel een gelijkaardige situatie zoals in Vlaanderen, waar het in grote mate wordt overgelaten aan de autonome beleidskeuze van de instellingen hoger onderwijs wat ze doen voor hun topsporters.

In Vlaanderen hebben we, in vergelijking met andere Europese landen, een hoog aantal en een zeer goede spreiding van topsportvriendelijke onderwijsinstellingen. De uitdaging bestaat erin om het aanbod beter af te stemmen op de vraag,

en wat mij betreft vooral om in een grotere transparantie en een duidelijkere informatieverstrekking te voorzien voor de gebruiker, en ten slotte om de spreiding van topsportvriendelijke onderwijsinstellingen zo groot mogelijk te houden zodat elke topsporter in Vlaanderen de opleiding kan volgen die zijn of haar voorkeur geniet op een plaats die praktisch haalbaar is. Ik denk dat het voorbeeld van uw vriend heel duidelijk is. Het achter de hand hebben van een goed diploma is altijd een meerwaarde.

Vlaanderen scoort dus ook in een internationale context echt niet slecht en vanuit de dienst carrièrebegeleiding worden al enkele jaren grote inspanningen geleverd om de combinatie tussen topsport en studie zo eenvoudig mogelijk te maken. Wanneer de huidige oefening wordt afgerond, zullen we opnieuw een stap vooruit zetten, zeker wat betreft transparantie.

De voorzitter: De heer Bajart heeft het woord.

Lionel Bajart (Open Vld): Minister, ik wil u danken voor uw antwoorden. Ik volg een aantal redeneringen die u naar voren schuift. De faciliteiten, de autonomie en de vrijheid onderstreep ik. Dat de toplaag uniform moet zijn en dat je daartegenover de organisatie via convenanten afsluit, vind ik ook het minimum dat we moeten bereiken. Dat u voor de andere laag of het ruimere publiek, om het zo te definiëren, opteert om niet sturend op te treden, versta ik ook. Dat de adviserende rol, de faciliterende rol en de opvolging niet opzij worden geschoven, hebt u onderstreept, net zoals het aanbod en de transparantie. Ik heb dus geen bijkomende vragen.

Ik wil nog één ding onderstrepen, iets dat ik heb meegemaakt tijdens mijn universitaire studies. Ik wil u danken om de parallel te trekken tussen topsport en ondernemerschap. Fysiek is het wel iets anders maar mentaal is ondernemerschap te vergelijken met topsport, omdat je doorzettingsvermogen nodig hebt omdat je nooit of nooit moet opgeven. Ik wil u danken om dat hier te onderstrepen.

De voorzitter: De heer Annouri heeft het woord.

Imade Annouri (Groen): Minister, dank u voor het uitgebreide antwoord. Het is een goed en stevig antwoord, maar er zijn wel een paar dingen waar ik nog mee zit. U zegt dat u meer wilt streven naar transparantie. Die zou er eind mei ongeveer moeten zijn. Dan moet er duidelijkheid komen. Maar als het gaat over de mensen die in de tweede laag zitten, zoals u het noemt, wil ik dat in Vlaanderen mensen een studierichting kiezen die ze graag willen volgen, die het beste bij hen past en die hun kansen later op de arbeidsmarkt maximaliseert. Ze moeten iets kiezen wat ze graag willen doen bij de onderwijsinstelling waar ze dat het liefst willen doen. Ik wil niet dat ze gaan naar een onderwijsinstelling die niet hun voorkeur heeft en iets gaan studeren dat misschien niet hun eerste keuze was maar wat hun wel maximale kansen geeft om toch maar hun topsportstatuut te kunnen krijgen. Dat vind ik een moeilijk gegeven. Dat is ook inefficiënt en onproductief. Maar ik lees dat een jonge vrouw zegt dat zij evenveel uren traint als haar mannelijke collega's en ook het zelfde niveau heeft, maar dat de mannen wel een topsportstatuut krijgen en zij als vrouw niet. *(Opmerkingen van minister Philippe Muyters)*

Zij heeft het zelf zo aangehaald.

Ik wil maar aangeven dat ze het op die manier ervaart. Dat is iets dat we nooit kunnen aanvaarden. We moeten ervoor zorgen dat de factor man-vrouw hier geen enkele rol in speelt. Ook in die tweede laag willen jongeren zich smijten voor hun sport, maar is er nog geen duidelijkheid of ze wel of niet zullen doorstromen. Want wat we in de vorige vraag hebben besproken, geldt hier ook voor een stuk. Het kan zijn dat ze op latere leeftijd nog doorstromen naar een profcarrière. Het kan zijn dat ze later nog worden opgepikt. We moeten die gewoon de maximale kansen geven om dat te doen. En dan vind ik toch dat er meer uniformiteit en meer

transparantie moet zijn. U zegt transparantie, maar ik denk ook uniformiteit. Want het kan niet dat iemand niet gaat kiezen voor de juiste instelling en de juiste richting, maar wel die ene instelling en die richting die haar de maximale kansen geeft voor die topsport. Dat zou ik een heel pervers en spijtig effect vinden. Dat moeten we ten koste van alles vermijden. Ik heb geen antwoord gehoord over hoe we dat kunnen vermijden.

De voorzitter: De heer Moyaers heeft het woord.

Bert Moyaers (sp.a): Ik dank op mijn beurt de minister en ook al alle collega's voor hun aanvullingen. Ik denk dat we voor een groot stuk met elkaar overeenstemmen wat betreft de autonomie van het onderwijs om faciliteiten aan studenten te geven, namelijk dat dat uiteraard moet kunnen. Dat dat onderlinge concurrentie geeft, is op zich misschien wel een positief gegeven, maar het bevestigt wel wat ik ook bij collega Annouri hoor en wat ik zelf al stelde in mijn vraag, namelijk dat je misschien met dat shopgedrag gaat zitten: waar ga ik nu het best gaan studeren, omdat ik daar de meeste faciliteiten krijg om mijn sport te kunnen beoefenen? Daar moeten we toch eens over nadenken, of daar toch niet wat meer uniformiteit in kan komen.

Dat de toplaag voor iedereen hetzelfde is, lijkt me goed. In de tweede laag is er misschien een verschil. Dan denk ik dat we inderdaad naar die trainingsintensiviteit moeten kijken en wat de maatstaf moet zijn. Daar volg ik ook professor Vande Broek – en ik heb begrepen dat u dat ook doet, minister – dat die trainingsintensiviteit dé maatstaf moet zijn. En dan kan ik alleen maar hopen dat de bevraging waarover u het hebt, bij het Overlegplatform Topsport & Studie, waarvan eind mei de resultaten bekendgemaakt worden, ons wat meer duidelijkheid zal kunnen geven. Is het mogelijk, minister, om de resultaten van de bevraging ook met onze commissie te delen?

De voorzitter: De heer Wynants heeft het woord.

Herman Wynants (N-VA): Minister, we zijn natuurlijk tevreden dat u achter het idee staat om een overlegmodel te creëren tussen de instellingen en de sportsector. Ik denk dat men op die wijze ook al meer uniformiteit kan creëren.

De voorzitter: De heer Poschet heeft het woord.

Joris Poschet (CD&V): Ik wist blijkbaar op voorhand dat de minister een uitstekend antwoord ging geven en dat ik daarvoor geen vraag moest stellen.

Ik kan mij volledig vinden in uw antwoord, minister. Het is heel belangrijk dat die bovenste toplaag weet dat zij overal op hun statuut kunnen rekenen en dat die tweede laag zal moeten kijken naar wat de hogeronderwijsinstellingen aanbieden vanuit hun filosofie. Het is absoluut belangrijk dat die autonomie van onderwijsverstrekkers behouden blijft. Ik sta dus volledig op uw lijn, ook in dit punt, minister.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Collega's, ik wil jullie een vraag stellen. Als we hier meer uniformiteit in sport doen, gaan we dan ook meer uniformiteit vragen met betrekking tot de lessenspakketten? Gaan we dan meer uniformiteit vragen over wanneer de examens beginnen? Gaan we meer uniformiteit vragen met betrekking tot de toekenning van doctoraten?

De BOF-middelen (Bijzonder Onderzoeksfonds) zijn vast per universiteit, maar de verdeling van de BOF-middelen binnen de universiteit, dat is de autonomie van de universiteit. Gaan we dat ook loslaten? Ik denk aan het ondernemerschap. In Gent is men daar vroeger mee begonnen dan elders. Anderen gaan daar nu ook

verder op in. Gaan we uniformiteit in de besturing en de aansturing van de universiteiten en de hogescholen in Vlaanderen vanuit Brussel organiseren? Mijn antwoord is: neen, dat gaan we niet doen, en dus ook niet voor sport. Ja voor sport, voor de toplaag. Neen voor sport, voor alles daaronder. En tot welk niveau, bijvoorbeeld voor voetbal, je wel een programma wilt doen of niet, dat laat ik vrij. Men shopt vandaag, collega Annouri, ook over de kwaliteit van het onderwijs dat in een universiteit wordt gegeven. *(Opmerkingen van Imade Annouri)*

Neen, dat is niet iets anders. Dat is nog veel belangrijker. Ik hoop dat ze het doen voor de kwaliteit van het onderwijs en dan het best in de betere. Maar dat kan ook in de minder goede zijn. Waarom zouden ze dan niet kunnen shoppen, als ze denken dat ze daar hun topsport – de tweede laag of een derde laag topsport – kunnen doen?

Er zijn universiteiten die binnen die tweede laag nog twee verschillen maken. En nota bene, wat wij topsport noemen, noemen we in de klassementen misschien al amateursport.

Voor mij is dat standpunt heel duidelijk: alleen die toplaag. En neen, ik wil geen uniformiteit. Wat ik wel wil doen, is transparantie bieden. Ik ga ervan uit dat er dankzij transparantie misschien ook gegroeid wordt naar meer uniformiteit. Daar ben ik het wel mee eens. Dat dat spontaan groeit of dat uitdrukkelijk iemand een keuze maakt, daar heb ik geen probleem mee.

Ik ben het wel helemaal met u eens dat gender nooit een rol kan spelen. Maar volgens alles wat ik van informatie heb gekregen, speelt gender geen rol. Dat zal na de bevraging hopelijk nog duidelijker aan bod komen. Geen enkel probleem, collega Moyaers, om die bevraging over te maken als ik ze gekregen heb, maar geef me misschien wat tijd om ze wat te interpreteren.

De voorzitter: De heer Annouri heeft het woord.

Imade Annouri (Groen): Minister, bedankt voor uw laatste antwoord. Ik volg voor een stuk de redenering als het gaat over de autonomie van de hogeronderwijsinstellingen. Bovendien hoop ik dat er toch nog contact zal worden opgenomen met de indiener van de petitie, gewoon om alles ook uit te leggen zoals u het hier uitlegt, zodat mensen weten hoe de vork in de steel zit als het over gender gaat. Want als zij zegt dat er wel een genderkwestie is, en het blijkt niet zo te zijn, dan denk ik dat er meer informatie en transparantie moet komen op dat vlak, om te weten wat er juist meespeelt.

U zegt dat men shopt op basis van kwaliteit. Dat klopt. Ik zal een fictief voorbeeld geven. Ik heb zelf agogiek gestudeerd aan de VUB. Dat is de enige universiteit die dat aanbiedt. Stel u voor dat ik toen topsporter was en dat ik heel graag agogiek wou gaan doen, maar de VUB gaf niet het statuut dat ik wou, en ik kon dat wel bereiken in Antwerpen. Dan zou ik maar iets anders gaan studeren zijn in Antwerpen om toch dat statuut te hebben, terwijl ik liever die andere richting had gevolgd. Ik snap dat u daar niet meteen iets aan kunt doen, maar dat vind ik een effect dat we moeten proberen te vermijden. We moeten dat op een bepaalde manier proberen tegen te gaan. We moeten daar dus ook over nadenken hoe we dat kunnen tegengaan, want ik zou het heel jammer vinden dat zulke situaties zich hier in Vlaanderen zouden voordoen.

Zoals collega Moyaers heeft aangehaald: 'to be continued', als het rapport eind mei wordt voorgesteld, want ik denk dat we hierover nog wel een en ander kunnen bediscussiëren.

De voorzitter: De heer Moyaers heeft het woord.

Bert Moyaers (sp-a): Om op de minister zijn vraag te antwoorden: ik vind transparantie op zijn minst belangrijk, dat je dat kunt geven, als je dezelfde trainingsintensiviteit hebt, dat je daar wel uniform bent. Ik pleit er niet voor dat alles uniform moet zijn, maar wel dat je uniformiteit hebt op het vlak van gender. Ik heb begrepen dat u zelf ook gezegd hebt dat dat heel belangrijk is. De resultaten van de bevraging, waarop we nu wachten, zullen heel veel duidelijk maken.

De voorzitter: De vragen om uitleg zijn afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Ludo Van Campenhout aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de trainingsmogelijkheden voor langeafstandszwemmers in open water – 1636 (2017-2018)

Voorzitter: de heer Bart Caron

De voorzitter: De heer Van Campenhout heeft het woord.

Ludo Van Campenhout (N-VA): Minister, triatlon is in ons land aan een opmars bezig. Het wordt steeds populairder. Op 17 juni is er trouwens een recreatieve kwarttriatlon in de dokken van Antwerpen. Alle collega's zijn welkom.

Er is dan ook al langer een vraag naar meer mogelijkheden om aan langeafstandszwemmen te kunnen doen, bij voorkeur ook met pak, wat in een gesloten zwembad vaak niet toegelaten is. Door de vele recreatieve zwemmers in domeinen met een strandzone, is het vaak onmogelijk om daar trainingen voor langeafstandszwemmers te organiseren of is het gewoonweg niet toegelaten. De trainingsmogelijkheden in open water aan het watersportcentrum in Hazewinkel, Willebroek, worden nu mogelijk gemaakt door een afwijkingsaanvraag bij de Vlaamse Milieumaatschappij. Maar ook in andere regio's in Vlaanderen is er een grote vraag naar mogelijkheden voor clubs en individueel om trainingen voor triatleten te kunnen organiseren.

Minister, op welke basis is er in Willebroek een uitzondering toegestaan om in open water te trainen?

Hoe staat u tegenover het uitbreiden van trainingsmogelijkheden in open water in heel Vlaanderen?

Ziet u mogelijkheden om het uitbreiden van de trainingsmogelijkheden in open water vanuit de Vlaamse overheid te faciliteren, want veel van die open plassen zijn in beheer bij de Vlaamse overheid?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Zwemmen was tot voor kort niet toegelaten in de watersportbaan van Willebroek omdat voor dergelijke watervlakken dezelfde VLAREM-voorwaarden (Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning) gelden als voor recreatieve zwemzones.

Een van die VLAREM-voorwaarden is het beschikken over een strandzone waarlangs de zwemmers het water in kunnen, en die is er in Willebroek niet. Langeafstandszwemmers hebben echter geen behoefte aan een strand om in het water te gaan. Zij kunnen probleemloos de steigers gebruiken.

Omdat er veel vraag is naar trainingsmogelijkheden in de watersportbaan van Willebroek, heeft Sport Vlaanderen eind vorig jaar een aanvraag ingediend bij minister Schauvliege om te mogen afwijken van deze milieuvergunningsvoorwaarde. De aanvraag werd op 21 maart 2018 goedgekeurd.

Daarmee zijn de sporters uit de omgeving van Willebroek verder geholpen, maar de vraag naar meer trainingsmogelijkheden in open water leeft uiteraard in heel Vlaanderen. Dat is ook het signaal dat we krijgen van onder andere Triatlon Vlaanderen. Zowel vanuit topsport als vanuit de recreanten is de vraag naar trainingswater veel groter dan het aanbod. Dit heeft, zoals net gezegd, te maken met de VLAREM-voorwaarden zoals de kwaliteitsnormen van het zwemwater, de veiligheidsvoorschriften enzovoort.

Het is ook verboden om te zwemmen in Vlaamse waterwegen tenzij er uitdrukkelijk toestemming voor wordt verleend. Als minister van Sport ben ik uiteraard vragende partij voor het uitbreiden van de trainingsmogelijkheden in open water door het aanpassen van VLAREM in het algemeen. Mijn administratie heeft dan ook al een voorstel uitgewerkt om de voorwaarden voor openwaterzwemmen of langeafstandszwemmen te versoepelen. Dit ligt nu voor bij minister Schauvliege. Ik ga daar niet over in detail treden. Wanneer ik een voorstel doe aan een collega maar nog geen antwoord heb gekregen, dan maak ik dat nog niet openbaar. Dat zou een slechte zaak zijn.

De bedoeling is om in een eerste fase meer openwaterzwemmen mogelijk te maken. In een latere fase kunnen we eventueel nog een stap verder gaan, en dan heb ik het over de VLAREM-voorwaarden inzake de toezichtregeling.

Samengevat was Willebroek een opportuniteit door af te wijken van VLAREM inzake het strand. De rest van het openwaterzwemmen is een tweede opportuniteit. Ik hoop dat ik daarover tot een consensus kan komen met minister Schauvliege. Daarna kan eventueel nog een derde fase volgen.

De voorzitter: De heer Van Campenhout heeft het woord.

Ludo Van Campenhout (N-VA): Minister, ik dank u voor uw uitgebreid en zeer positief antwoord. Veel open waters hebben geen strandzone. Triatleten of langeafstandszwimmers hebben die ook niet nodig. Het is dan ook positief dat u hebt gewerkt aan een algemene aanpassing van de VLAREM-wetgeving. Ik zal de details aan minister Schauvliege vragen.

De Vlaamse overheid is vaak beheerder van de zwemplassen. Wanneer die wetgeving is aangepast, zou het goed zijn dat zij vlot toelating geeft om in dat open water te zwemmen.

Ook de redders vormen een bijzonder aandachtspunt dat perspectieven biedt omdat er natuurlijk ook recreatieve zwimmers zijn, in Antwerpen en in Vlaanderen, die ook in open water zwemmogelijkheden willen hebben.

Ik ben zeer tevreden met uw antwoord. Dat biedt veel perspectieven voor triatleten, langeafstandszwimmers en zwimmers in het algemeen.

Bart Caron (Groen): Ik heb een familie van triatleten en langeafstandszwimmers. Mijn oudste zoon heeft vorige zomer de wedstrijd Brugge-Damme gewonnen, en dan moet je toch al behoorlijk kunnen zwemmen.

Minister, in Kortrijk wordt nu al drie jaar geprobeerd om de problematiek van zwemmen in open water op te lossen. Het gaat dan eigenlijk over de waterwegen. Daarbij lijkt De Vlaamse Waterweg zeer stug in het toekennen van toelatingen om daarin te zwemmen. Zij baseren zich daarbij vooral op veiligheidsvoorschriften met betrekking tot de scheepvaart. Daarnaast is er de problematiek van VLAREM-redders, en het grappige daarbij is dat heel wat veel van die atleten zelf vaak een reddersbrevet hebben of zelfs professioneel actief zijn als redder.

Er bestaat een grote nood om daarop in te gaan. Ik weet ook dat men niet in elke waterweg of op elke plek in open water kan zwemmen, maar nu is er een soort

van halsstarrigheid bij De Vlaamse Waterweg om dat toe te laten. Ik zou er echt voor willen pleiten om daar zeker voor langeafstandszwemmers en triatleten een opening te maken of te forceren om daar een antwoord op te bieden. Dit is een reële nood en ik kan u verzekeren dat in Vlaanderen elk weekend honderden, zo niet duizenden mensen op een illegale manier van die openbare wateren gebruik maken. Zij doen dat met een opgeblazen ballon rond hun lenden die wordt vastgemaakt met een lint om toch opgemerkt te worden in het water. En dit terwijl we al 20 à 30 jaren hard werken om de waterkwaliteit van veel van die waterwegen te verbeteren. En die is ook effectief heel erg verbeterd. Ik denk dat we hier de kwaliteiten van ecologie, economie en sportbeleving met elkaar kunnen combineren. Dit is een dossier dat in een tweede of derde fase bij minister Weyts op tafel moet worden gelegd.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mijnheer Van Campenhout, nu een vraag stellen aan minister Schauvliege heeft niet veel zin. We zullen samen proberen tot een consensus te komen over het voorstel dat ik heb ingediend. Zodra er een resultaat is, zal ik dat communiceren. Ik zal u daarvan op de hoogte houden.

Mijnheer Caron, vandaag is het natuurlijk moeilijk om toelating te krijgen omdat de VLAREM-wetgeving bepaalt wanneer er sprake is van openwaterzwemmen. Een toelating van De Vlaamse Waterweg krijgen is moeilijk omdat bijna nooit kan worden voldaan aan de VLAREM-voorwaarden. Ik zal zeker ook in overleg treden met De Vlaamse Waterweg en met minister Weyts om na te gaan of er nog andere hindernissen zijn waardoor er te weinig kan worden gezwommen.

De eerste belangrijke stap is nu na te gaan welke aanpassingen al dan niet aan de VLAREM-wetgeving kunnen gebeuren.

De voorzitter: De heer Van Campenhout heeft het woord.

Ludo Van Campenhout (N-VA): Minister, ik ben heel tevreden met uw antwoord. Dat is een goede zaak voor triatleten en langeafstandszwemmers. Eerst moet de VLAREM-wetgeving worden aangepast. Ik heb alle vertrouwen in het werk van u en minister Schauvliege, gezien uw hart voor de sport en ook voor Antwerpen. En dat hangt inderdaad samen: de aanpassing van de VLAREM-wetgeving maakt ook toelatingen van De Vlaamse Waterweg gemakkelijker.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Bert Moyaers aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de evolutie van het Belgische vrouwenwielrennen en de rol die Vlaanderen daarin kan spelen – 1640 (2017-2018)

Voorzitter: de heer Bart Caron

De voorzitter: De heer Moyaers heeft het woord.

Bert Moyaers (sp.a): Op donderdag 22 maart wijdde Het Laatste Nieuws een artikel aan het vrouwenwielrennen waarin melding werd gemaakt dat de VRT de komende dagen maar liefst drie Belgische World Tourkoersen voor vrouwen live zou uitzenden. Te beginnen met de Women Classic Brugge-De Panne, gevolgd door Gent-Wevelgem en als kers op de taart Vlaanderens mooiste, de Ronde.

Die media-aandacht aan de wielersport voor vrouwen kan alleen maar worden toegejuicht: een dikke pluim voor de VRT is hier zeker op zijn plaats. Maar hoewel het Belgische vrouwenwielrennen van ver komt, was de uiteindelijke conclusie die

men in dat bewuste krantenartikel trok dat de evolutie van het vrouwenwielrennen vandaag nog te traag verloopt.

Nochtans worden we door onze vrouwelijke toppers de afgelopen twee jaren absoluut verwend. Jolien D'hoore, Lotte Kopecky, Nicky Degrendele, Ann-Sophie Duyck, Elke Vanhoof en Sanne Cant zijn stuk voor stuk namen die ons bijzonder trots maken met hun prestaties. Ze zijn als het ware echte rolmodellen geworden die de sport aantrekkelijk kunnen maken voor andere meisjes en hen aan het dromen zetten. En dat blijkt nodig, want na deze Belgische toppers gaapt de grote leegte, zeker op de weg. Bij de nieuwelingen verschijnen aan de start van het Belgisch kampioenschap telkens slechts een veertigtal jongedames. Wielrennen wordt in ons land nog steeds door te veel mensen beschouwd als een mannsport, en die mentaliteit moet wijzigen.

Het Vlaamse jeugdwielrennen valt onder de bevoegdheid van Cycling Vlaanderen, maar voor de opleiding van jonge rensters kijkt men grotendeels naar de wielclubs door middel van het verlenen van extra subsidies, waarmee men inzet op het vrouwenwielrennen door bijvoorbeeld aparte trainingen voor meisjes te organiseren. Daarnaast worden de allerbeste meisjes begeleid in de topsportschool. Omdat er geen categorie voor beloften bestaat, moet men van de juniorens ineens de sprong naar de elite maken. Die sprong blijkt voor veel talenten niet alleen enorm groot, maar vaak ook erg ontmoedigend.

Op 23 september 2017 las ik een artikel dat Christel Herremans vanaf 1 januari 2018 een nieuw internationaal vrouwenteam op poten zou zetten: Experza-Footlogix Ladies Cycling Team. Dat klonk alvast veelbelovend: een sterke internationale UCI-ploeg die er de komende drie jaar stevig wil invliegen. Vlaamse rensters die zich internationaal kunnen meten, zullen er alleen maar sterker van worden.

Helaas kwam ik later tot de vaststelling dat dit eigenlijk een gevolg is van het feit dat de Vlaamse overheid niet langer het team Sport Vlaanderen-Guill d'Or sponsort. Deze ploeg was van 2003 tot 2017 het zusje van de nog steeds bestaande mannelijke tegenhanger Sport Vlaanderen-Baloise. Die Vlaamse beslissing paste in het nieuwe sportactieplan van de Vlaamse overheid dat de topsportwerking overlaat aan Wielerbond Vlaanderen. Voor sponsoring van een professionele vrouwenwielerploeg was er geen ruimte meer.

Minister, die mededeling vind ik enigszins teleurstellend en vooral ook oneerlijk ten opzichte van de dames, gezien de discussie die er nog vrij recent in deze commissie werd gevoerd bij de bespreking van uw laatste beleidsbrief en eigenlijk ook nog bij een van de vorige vragen. Toen werd aan u de vraag gesteld of Sport Vlaanderen wél moest investeren in een wielerploeg. U verdedigde zich door te stellen dat dit een zeer innovatief model was waarmee we enorme resultaten geboekt hebben – een voorbeeld dat men ons op veel plaatsen in de wereld benijdt en dat men op verscheidene plaatsen zelfs heeft gekopieerd. Bovendien moesten we deze wielerploeg zien als een werking voor beloften om zo talenten te kunnen laten doorgroeien naar profploegen. Dit zag u wel degelijk als een taak van de overheid.

Ik ben het daar trouwens volmondig mee eens, maar mijn gevoel voor gendergelijkheid zegt me dat hier iets fundamenteel fout zit. Daarom heb ik volgende vragen voor u.

De term 'comply or explain' is u niet vreemd. Kunt u uitleggen waarom we niet langer een damesteam ondersteunen, maar wel in een budget voorzien voor de heren?

Experten zeggen dat er net een zeer grote leemte is tussen de jeugdwerking en het profcircuit voor onze Belgische dames. Een ploeg voor beloften lijkt dan ook de ideale ondersteuning die onze jonge vrouwelijke talenten nodig hebben. Dat is

nu toevallig waar de ploeg Sport Vlaanderen-Guill d'Or in uitblonk. Hoe denkt u dat de wielclubs, waar Cycling Vlaanderen nu naar kijkt, dit kunnen opvangen?

Bent u ook van mening dat dit wat betreft gendergelijkheid op zijn minst gezegd een vrij ongelukkige situatie is, die dan nog wel door een overheid werd gecreëerd? Dient een welvarend Vlaanderen geen voorbeeldfunctie te vervullen op het vlak van gelijke kansen?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mijnheer Moyaers, ik zal vrij hevig reageren – u had zeker niets anders verwacht. Ik aanvaard de beschuldiging niet als zou ik nog maar denken dat gender een element in de beslissing is. Ik zal mijn antwoord rustig opbouwen.

Vanuit de focus op excellentie en resultaten is het topsportbeleid erop gericht om binnen het beperkte budget maximaal resultaat na te streven. Maar er moet ook een invloed zijn op de breedtesport. Die discussie hebben we al gevoerd. Dat is de filosofie. Dat betekent dat je soms harde keuzes moet maken.

Bij de start van de Olympiade 2013-2016, na de Olympische Spelen in Londen, werd in de Taskforce Topsport vastgesteld dat de werking en de resultaten van het dameswielerteam Sport Vlaanderen-Guill d'Or niet voldeden aan de vooropgestelde doelstellingen.

In samenspraak met Wielerbond Vlaanderen werd getracht de noodzakelijke bijstellingen te realiseren. Toen werd mij voorgesteld om ermee te stoppen. Ik heb toen voorgesteld om te bekijken of we het nog konden bijsturen. Op het einde van de Olympiade 2013-2016 kon niet anders dan geconcludeerd worden dat er nog nauwelijks een samenwerking was tussen de ploeg en Wielerbond Vlaanderen. Gelet op het grote verschil in visie tussen de erkende en gesubsidieerde topsportfederatie Wielerbond Vlaanderen, verantwoordelijk voor het Vlaams topsportbeleid wielrennen, en het ploegmanagement van het dameswielerteam, werd dan ook beslist om het project 'dameswielrennen' in de huidige vorm stop te zetten. Dat betekent echter niet dat de ondersteuning van de talentwerking en de elitewerking in het dameswielrennen werd stopgezet, integendeel: de ondersteuning van het topsportluik 'dameswielrennen' verloopt vandaag via de financiering van gerichte prestatieprogramma's en de subsidiëring van ontwikkelingsprogramma's binnen Wielerbond Vlaanderen.

In tegenstelling tot de wielerploeg Sport Vlaanderen-Guill d'Or verliep de samenwerking tussen Wielerbond Vlaanderen vzw en de mannenwielerploeg Sport Vlaanderen-Baloise zeer constructief en gestructureerd. Een duidelijk voorbeeld hiervan is de integratie van de vier wielrenners uit het prestatieprogramma 'baanwielrennen' in de ploeg Sport Vlaanderen-Baloise. Kijk maar naar de resultaten. Wat is onze basisfilosofie inzake doorstroming? Ik moet u de namen niet noemen van diegenen die uit die ploeg komen en die dit jaar zelfs klassiekers en ritten hebben gewonnen. Op basis van resultaten, doelstellingen en het wél behalen ervan – bijsturing was zelfs niet nodig – hebben wij beslist om dat door te zetten.

In overleg met de experts van Wielerbond Vlaanderen werd voor de dames een ander traject gekozen. De federatie ontvangt een specifieke subsidie voor het ontwikkelingsprogramma wegwielrennen voor vrouwen en dit voor een halftijdse coachopdracht en de programmakosten: kine, stages en wedstrijden. Daarvoor krijgen ze geld. De federatie organiseert complementair aan het programma van de wielerploegen stages en neemt met de nationale selectie deel aan wedstrijden in functie van de ontwikkeling van de rensters. Daarnaast ontvangt Wielerbond Vlaanderen eveneens subsidies voor de ontwikkelingsprogramma's baanwielrennen en BMX, waarbij zowel beloftevolle renners als rensters worden begeleid.

Het vrouwenteam werd sinds 2003 ondersteund en heeft zijn waarde gehad, maar het is pas nu, eenmaal de keuze werd gemaakt om het over een andere boeg te gooien, dat de resultaten echt naar boven komen.

De beslissing om de wielerploeg Sport Vlaanderen-Baloise verder te ondersteunen en niet langer de wielerploeg Sport Vlaanderen-Etixx Guill d'Or heeft dus niets te maken met gendergelijkheid of genderongelijkheid maar, zoals ik duidelijk heb aangegeven, met een verschil inzake kwaliteit van werking, synergie, output en efficiëntie.

Binnen het Vlaamse topsportbeleid is geslacht nergens een parameter in het toekennen van middelen. De criteria inzake topsport zijn gendergelijk, in de zin dat mannen met de internationale normen voor mannen worden vergeleken, en vrouwen met de internationale normen voor vrouwen. Voor beiden zijn ook de doelstellingen (top 8 en medailles op Europese en wereldkampioenschappen en op Olympische Spelen) gelijk, en hetzelfde geldt voor de interpretatie van de daaruit afgeleide criteria, van talentdetectie tot contracten voor topsporters. Wij hebben nu zes rensters die voldoen aan de criteria om in aanmerking te komen voor een contract als elitesporter bij Sport Vlaanderen. Zij hebben dat contract omdat hun programma en doelstellingen passen in het voorziene prestatieprogramma voor wielrennen.

Ik ben ervan overtuigd dat we de juiste keuzes hebben gemaakt in functie van het topsportbeleid, zoals bepaald binnen het Topsportactieplan IV, en dat we met de gekozen aanpak in het vrouwenwielrennen de komende jaren nog meer resultaten zullen boeken dan ooit tevoren.

Tot slot kan ik als alternatief voorbeeld de situatie in het bobsleeën aanhalen. Daar ondersteunen we twee vrouwenteams en geen enkel mannenteam. Ik kan u garanderen, beste mijnheer Moyaers, dat ook die keuze niets te maken heeft met discriminatie van mannen, maar een gevolg is van keuzes die gemaakt worden op basis van objectieve parameters, zoals kansen op resultaat, output en efficiëntie.

De voorzitter: Minister, u hebt de raadgevingen van de heer Poschet opgevolgd: rustig opbouwen en naar het einde toe een sprint met veel intensiteit. (*Gelach*)

De heer Moyaers heeft het woord.

Bert Moyaers (sp.a): Minister, ik ben blij met uw antwoord. Ik heb het ook redelijk scherp gesteld omdat ik wist dat als ik over genderongelijkheid zou spreken, ik u uit uw tent zou lokken. Dat is enigszins gelukt.

Als je het krantenartikel leest en merkt dat dat team verdwijnt, dan krijg je toch wel het gevoel dat de reactie wat zuur is. Ik kruip dan in mijn pen en schrijf zo'n vraag.

We zullen er ook niet flauw over doen: het vrouwenwielrennen wint absoluut aan populariteit in Vlaanderen. Het aantal vrouwen dat zich de afgelopen vijf jaar bij een wielclub heeft aangesloten, is ongeveer verdubbeld, van een dikke 7000 naar bijna 14.000. Er zijn dus heel wat positieve evoluties, maar er zijn ook heel wat actuele debatten en pijnpunten met betrekking tot dat vrouwenwielrennen. Met deze vraag wou ik het debat toch wat uitlokken.

In Vlaanderen is in de jaren 60 voor het eerst een professionele vrouwenwielrennenploeg ontstaan onder leiding van onze 'überflandrien' Briek Schotte, die een Flandria damesploeg had. We hebben dan een weg van een dikke vijftig jaar afgelegd om een eerste Kristallen Fiets uit te reiken aan Jolien D'Hoore. We hebben dus wel nog een stukje te gaan om daar nog veel meer bij te doen.

De Ronde van Vlaanderen is ondertussen gepasseerd, met een groot succes voor onze noorderburen, zowel bij de vrouwen als bij de heren. De dag nadien heeft

een Nederlandse krant op haar papieren versie, namelijk de Volkskrant, heel groot de Nederlandse winnares geplaatst met een kleinere foto ernaast van de mannelijke tegenhanger, zijnde Anna van der Breggen en Niki Terpstra.

In het programma Extra Time Koers is daar nog een debat over geweest, en dan merk je toch wel – het waren allemaal mannen rond de tafel – dat er wel nog wat werk is aan het vrouwenwielrennen. Het zou vandaag kennelijk toch nog ondenkbaar zijn – we hebben zelf recent een wereldkampioen in het keirin gehaald en dat heeft wel wat media-aandacht gekregen – dat die vrouwen de voorpagina halen. Ik zag gisteren nog een nieuwsbrief verschijnen van de vzw RoSa met als titel 'Gezocht: koersende vrouwen'. We blijven daar uiteraard mee zitten. De spoeling is nu eenmaal dun, ondanks het feit dat het vrouwenwielrennen in de lift zit.

Daarom wil ik enkele mensen hier aanraden om nog voor 1 mei de prachtige tentoonstelling 'Koninginnen van de Koers' in het Centrum Ronde van Vlaanderen in Oudenaarde te bezoeken. Rolmodellen kunnen zeer belangrijk zijn. De grote leemte zal misschien wel blijven als we de talenten niet beter kunnen begeleiden. Daarom vond ik het een beetje jammer dat de vrouwelijke tegenhanger van de Sport Vlaanderenploeg verdween, maar u hebt wel duidelijk 'comply or explain' gedaan wat mij betreft. Ik kan me daarmee verzoenen.

De voorzitter: Wie wil aansluiten, moet eerst een vraag beantwoorden. Wie heeft gisteren bij de vrouwen de Waalse Pijl gewonnen? (*Opmerkingen. Gelach*)

Chantal Blaak, maar dit geheel terzijde. (*Opmerkingen*)

Neen, van der Breggen heeft de Ronde van Vlaanderen gewonnen en Chantal Blaak heeft de Waalse Pijl gewonnen.

Het Nederlandse wielrennen kent een hoge vlucht. Misschien is het interessant om na te gaan hoe het komt dat ze in de jeugdopleidingen in het Nederlandse wielrennen zowel op de baan als op de weg, zowel bij de mannen als bij de vrouwen, zoveel beloftes en zoveel fantastisch talent hebben dezer dagen. Misschien volgen ze het Britse voorbeeld van opleidingen. Dat zou mij niet verbazen.

Ben ik fout? (*Opmerkingen van minister Philippe Muyters*)

Van der Breggen heeft inderdaad gisteren gewonnen, het was net andersom. (*Opmerkingen van minister Philippe Muyters. Gelach*)

Het was een oprechte poging.

De heer Wouters heeft het woord.

Peter Wouters (N-VA): Voorzitter, ik wil u wat tegenspreken. U zegt dat er in Nederland een enorme evolutie bezig is, maar die is hier ook bezig.

Kijk maar naar hoeveel jong aanstormend talent we hebben bij de vrouwen. De heer Moyaers heeft een opsomming gemaakt en ik moet die niet herhalen, maar we zijn aan een inhaalbeweging bezig. Voor de rest volg ik de lijn van de minister.

Bart Caron (Groen): Ik ben het met u eens, maar ik duid op het WK in Apeldoorn op de piste. Daar heeft een bijzondere keur aan Nederlandse mannen en vrouwen heel veel medailles gewonnen. Zowel op de weg, in het veld als op de piste is het zeer opvallend. Misschien hadden we een paar jaar achterstand en benen we niet zo snel bij. Dat zou kunnen. Maar het valt wel heel sterk op.

Peter Wouters (N-VA): In het baanwielrennen hebben we altijd, zowel bij de vrouwen als bij de mannen, een achterstand gehad.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik ben heel blij met de reactie van de heer Moyaers, en die is ook heel fair. Ja, u hebt mij uit mijn kot gelokt. Het feit dat ik daar hevig op antwoord, is omdat ik het echt onaanvaardbaar zou vinden dat we op basis van gender die keuze of die beslissing zouden nemen. Ik kan u met de hand op het hart zeggen dat toen men het mij in 2013 kwam voorstellen, ik neen heb gezegd. Ik heb toen gezegd dat we eerst moesten proberen te remediëren. Als dat niet lukte, moest men de volgende drie jaar zoeken naar een aanvaardbare oplossing. Niets doen voor de vrouwen kan echt geen zaak zijn. We hebben nu een alternatief dat volgens mij betere resultaten zal geven.

De voorzitter: De heer Moyaers heeft het woord.

Bert Moyaers (sp.a): Mijnheer Wouters, we hebben inderdaad talenten, maar we moeten echt wel werken aan nieuwe talenten. Zo niet, lopen we het risico dat de talenten die we nu hebben, nog heel lang alleen de vaandeldraagsters zullen blijven.

Ik wil stoppen met de woorden van een van die vaandeldraagsters, Jolien D'hoo-re, die recent zei: "Bij ons koersen meisjes gewoon bij toeval omdat ze een vader of moeder hebben die toevallig aan wielrennen doet." Zoals de heer Caron zei, worden jongeren in Groot-Brittannië bijvoorbeeld heel erg gescreend op wie wat kan. Op die manier gaat geen talent verloren. Misschien moeten we op die manier wat meer wielertalent ontdekken en begeleiden vanuit Vlaanderen.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik heb in de begrotingsbesprekingen nog een half miljoen euro uit de brand gesleept voor het SportKompas, zodat we meer screening kunnen doen van jongeren op jonge leeftijd. Ik ben er heel blij mee, maar we zullen dat tijdens de begrotingsbesprekingen zeker nog aan bod brengen. Ik ben fier op wat ik nog uit de begroting heb gehaald.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.